

New York Times bestsellerszerző

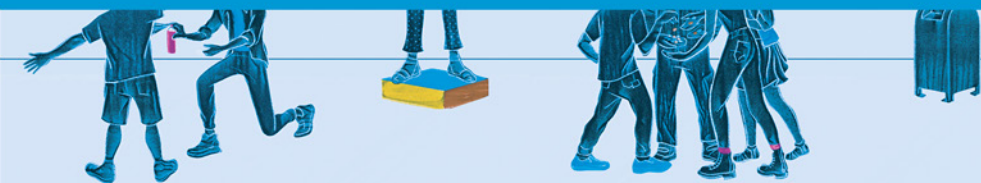
jason reynolds

NÉZZ

KÖRÜL!

Történetek tíz utcában

Jason Reynolds

NÉZZ KÖRÜL

Történetek tíz utcában

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Eloise Greenfieldnek

MARSTON STREET

MEDVE- FIKAÁLLATKA

EZ A TÖRTÉNET úgy kezdődött volna, mint az összes jó történet. Egy égből zuhanó iskolabusszal.

Azonban senki nem vette észre. Senki nem hallott semmit. Így ez a történet úgy indul, mint az összes... közepe-
sen jó történet.

Fikával.

– Ha nem szeded ki az orrodból azt a gusztustalan, félig kilógó zöld undormányt, esküszöm, hogy külön megyek haza! Nem viccelek.

Jasmine Jordan pontosan úgy közölte ezt, ahogy a legtöbb dolgot: az egész testével. Mintha a szavak nem csupán a száján jöttek volna ki, a gerincén is végigbucskáztak. Úgy mondta, mint aki teljesen komolyan beszél. Ugyanazzal a „velem te ne szórakozz” hangsúllyal, amit az anyja használt, valahányszor valami fontosról, a „való életről” akart beszélni Jasmine-nel. De Jasmine ilyenkor *nagyon* felhangosította a zenét, hogy ne is hallja, és csak görgetett és görgetett a telefonján. *Ha nem veszed ki azt a füldugaszt... fülhallgatót... fejest, vagy mi az istennyilának hívják, a makacs füledből, akkor én kapcsolok nagyobb hangereőre meg basszusra, és most nem a zenéről beszélek!*

Szóval ezzel a hangsúllyal.

Jasmine fikaeltávolító figyelmeztetése bedugult orrú legjobb barátjának, Terrence Jumpernek, azaz TJ-nek szólt. Ami azt illeti, Jasmine úgy utalt rá, mint „a legjobb barátjára, aki fiú”, de mivel nem voltak lány legjobb barátai, TJ simán a *legjobb barát* legjobb barátja volt. Ahogy ő is a fiúnak. Már jó hosszú ideje. Azóta, hogy TJ beköltözött a Marston Streetre három házzal arrébb Jasmine-től. Azóta, hogy a szülei csak úgy engedték el őket egyedül iskolába, ha együtt mennek, mivel rajtuk kívül nem lakott más gyerek az utcának azon a szakaszán. Hat éve, azaz egy örökkévalóság óta.

Jasmine és TJ épp az imént jött ki az utolsó órájáról a kicsengetés után. Az egyetlen közös órájukról: biológiáról, amit Mr. Fantana tartott.

– Még csak egy napja jöttél vissza a suliba, és máris nekem esel?

TJ magabiztosan tekergetni kezdte a fekete zárszerkezetet, mintha érezné benne a vájatokat, és tudná, mikor találja el a megfelelő számot.

– Még szép! Nézz csak magadra! Most komolyan, TJ, fogalmam sincs, hogy kapsz így levegőt – folytatta Jasmine.

A szekrényük épp egymás mellett volt. Még szerencse, mert Jasmine – TJ-vel ellentétben – erősen koncentrálna tekergette a zárat, és úgy meredt rá, mintha a kombináció bármelyik pillanatban megváltozhatna, vagy mintha az ujjai egyszer csak felmondhatnák a szolgálatot. Ha valamilyen furcsa okból kifolyólag bármelyik bekövetkezne, TJ legalább ott lesz, hogy segítsen.

TJ vállat vont, és bedobta a bioszkönyvét a fémszekrénybe, amiből a lábszag zavaros – és zavarba ejtő – porfelhőként áramlott ki. Szekrénye alját üres roпоgtatnivalós zacskók borították, amiket Jasmine csúsztatott be a szellőzőnyílásokon az órák között az elmúlt két napban. Szemét... igen. Jasmine és TJ azonban a „barátságukat

jelző” tárgyakként gondolt rájuk. A szeretet szemeteként. És mivel Jasmine egy ideig nem járt suliba, mintha azt üzenték volna: *hiányoztál*. Csak épp Cheetos porfelhőben. És végül, mivel a megkötött takony valóban apró kavicsként az orrlyukáig gördült, TJ felhajtotta a pólója alját, és letörölte. Ajka maszatos lett a nedves váladéktól, miközben végighúzta a kezét az arcán. A két ujja közé csipentette a nemkívánatos piszkot, de csak épp annyira hatolt be az ujjával, hogy az túrásnak, és ne *turkálásnak* számítson.

TJ hátrahajtotta a fejét, hogy Jasmine-nek megfelelő rálátása nyíljon az orrlyukára.

– *Jobb?* – kérdezte félig komolyan, félig azt remélve, hogy maradt ott még némi fika, ami most alattomosan egyenesen a barátjára mered.

Jasmine úgy bámult be TJ orrába, mint egy barna színű mikroszkópba, és közben cseppet sem zaklatta fel a tény, hogy a fiú a pólóját használta zsebkendőnek – amit éppen *viselt*. De hiszen *miért* is zaklatta volna fel? Na nem mintha nem lett volna undorító (merthogy az volt), de már régóta ismerte TJ-t. Olyan dolgokat látott tőle, amik mellett egy kis póló aljára tapadt fika csupán díszítőelem. Fika-kiegészítő. Egy kis minta, ami feldobja a ruházatát. Jasmine látta már, ahogy TJ az ujjával kapar le egy rágót a lány cipője talpáról, és persze semmi sem überelhette azt, amikor lecsapott egy szúnyogot közvetlenül azután, hogy megcsípte, majd lenyalta az utána maradt váladékot a karjáról. Mondjuk, erre Jasmine vette rá. Egy dollárt fizetett érte. Megérte, mindkettejüknek.

– Hmm, innen egyenesen az agyadig ellátok – mondta Jasmine, miközben úgy tett, mintha még vizsgálgatná. – És úgy tűnik, jó nagy része hiányzik. – Megtekerte TJ orrát. – Csak hülyülök. Jó lesz. *Gondolom*, most már mutatkozhatok veled.

– Nekem nyolc. – Becsapódó szekrényajtó. – Különben is, mind fikák vagyunk.

– *Te* talán igen. – Becsapódó szekrényajtó. – De én aztán nem.

– Gondolod te – tette hozzá TJ, miközben táskát cseréltek.

Az övé könnyű volt, Jasmine azonban jól megpakolta a sajátját az összes tankönyvével és a világ minden füzetével, hiszen be kellett hoznia a lemaradását. Ő maga is vihetett volna, de TJ aggódott a háta és az izmai miatt, mert a lány még nem gyógyult fel teljesen a támadásból.

Elindultak a zsúfolt folyosón, ami hangos volt a sportcipők csikorgásától és bűdös a nap végi kipárolgásoktól.

– Gondolkodtam. A fika nem más, mint víz meg por meg a levegő részecskéinek és ilyesmiknek a keveréke...

– Honnan tudod? – kérdezett közbe Jasmine.

TJ-t ismerve ezt bárhol hallhatta, például Cynthia Sovertől, akit mindenki csak Nagy dumásnak hívott, és aki az esetek 99,99999 százalékában viccelődött.

– Egyszer rákerestem a neten – magyarázta TJ. – Próbáltam kideríteni, miért olyan sós.

– Álljunk meg egy szóra! – Jasmine felemelte a kezét, mintha így akarna gátat szabni TJ szavainak. – *Te megetted?*

– Ugyan már, Jasmine! Nem igazságos így előhozakodni a múltammal. Most komolyan – TJ a fejét csóválta. – Ha végeztél a közbeszólásaiddal, folytathatnám az elméletemet. – Ezt az utolsó szót szótagolva ejtette ki, hogy hangsúlyozza. *El-Mé-Le-Te-Met.* – Tehát a fika lényegében víz és por – emelte fel a mutatóujját. – És az emberek is nagyrészt vízből állnak, nem? Nem ezt mondta Fantana az év elején?

– De.

– Oké, akkor továbbmegyek. A lelkész folyton arról beszél vasárnaponként a templomban, hogy Isten porból teremtett minket, így van?

TJ és Jasmine ugyanabba a templomba járt, és együtt énekeltek a gyerekkórusban. TJ mindig megkérte Mrs. Bronsont, a karmestert, hadd énekeljen szólórészeket, hiába nem volt tiszta az énekhangja. Mint egy szélcsengő a szélviharban.

Jasmine sem énekelt sokkal jobban, csakhogy ő ezt tudta magáról, és sosem jutott volna eszébe szólót kérni. De imádta a „ballagó” talárt, a közös dalolást, az ide-oda ringatózást a zenére, a tapsolást, azt, ahogy hangja a többieké közé simult, mint egy fiók a szekrénybe. Az anyja folyton azt mondta: *Már egyetlen hang kitaratása is épp elég tehetséget igényel.*

TJ képtelen volt kitaratani egy hangot – ez egyértelműen nem tartozott a tehetségei közé –, a szövegelés viszont annál inkább ment neki, így hát folytatta.

– Szóval, Isten porból teremtette az embert, aztán belelehelt az orrába meg minden, igaz?

– Gondolom...

– Szerinted Isten lehelete bűdös volt?

– Hogy mi?

– Mindegy. Valószínűleg nem. – TJ visszatért az eredeti témához. – Tehát ha Isten porból teremtette a férfit, és most, valamiért a férfi...

– És a nő – szúrta közbe Jasmine.

– Igen, a nő... nagyrészt vízből áll, akkor lényegében vízből és porból vagyunk, ugye? – TJ olyan mozdulatokat tett a kezével, mintha valamilyen nagy egyenletet vázolna fel egy láthatatlan táblára. Jasmine nem reagált semmit, de nem is volt rá szükség ahhoz, hogy a fiú összerakja az elméletét. – Ami azt jelenti... – TJ a lényegre tért, és

Jasmine szinte látta a szemében felcsillanó dobpergést –, hogy lényegében mind... fikák vagyunk.

A fiú arcán úgy terült szét az elégedettség, mint valami frissítő hidratálókrém, Jasmine viszont zavarodottnak tűnt, mintha valaki arcon csapta volna egy tenyér alakú ragaccsal.

– Tévedsz – jelentette ki.

– Nem kell hinned nekem – felelte TJ, miközben tartotta az ajtót Jasmine-nek.

Végre kiléptek az épületből.

– Ó, nem is hiszek!

– Nem is kell – ismételte TJ. – De ettől még igaz. Látod, nem számít, mit gondolsz arról, hogy mit csinálok a suliban, én tényleg tanulok. Sőt, el kéne kezdenem tanítani is, mert amíg ezek az állítólagos tudósok és tanárok, mint Mr. Fantana azt próbálják kideríteni, léteznek-e úrlények, én máris rájöttem, hogy a fika olyan, mint... egy kisbaba legkisbabásabb alakja!

Jasmine ezen felröhögött. Hiába volt TJ nevetséges, idegesítő és néha undorító, tetszett neki, hogy mindig megnevetteti, akár akarta, akár nem. Akár tervezte TJ, akár nem. Mindig ott volt, hogy feldobja a hangulatot. Hogy oldja azt a keménységet, amivel Jasmine a tanév során felvértezte magát.

Hiszen durva év állt mögötte.

Az egész azzal kezdődött, hogy a szülei elváltak, és az apja elköltözött otthonról. Nem volt semmi dráma. Semmi veszekedés. Semmi ocsmány dolog. Semmi olyasmi, amit a filmekben látni. Legalábbis amennyire ő tudta. Csak egy nagyon kellemetlen beszélgetést folytattak le a konyhasztalnál, miközben a szülei úgy néztek rá, mint egy zacskóban ide-oda úszó egzotikus halra. Ő végig nyugtalanul mocorgott a széken.

– Nagyon szeretünk.

- Nem a te hibád.
- A kapcsolatok olykor megváltoznak.
- Az embereknek időnként jobb külön.
- Egyáltalán nem a te hibád.
- Édesapáddal nagyon szeretünk téged.
- Édesanyáddal nagyon szeretünk téged.

Ami azt illeti, ez a rész épp olyan volt, mint a filmekben. Főleg, mint a vele egykorú lányokról szólókban. A konyhaasztali beszélgetés. Az azt követő kopogás a szobája ajtaján. Ahogy a gyerek káromkodik az apjának. Ahogy az anya felkiált: „Vigyázz a szádra!”. A hétvégi látogatások. A szülők félszége, amikor megkérdezik, minden rendben van-e –

újra és újra és újra és újra és újra és újra.

És ez még csak az első pár hónap volt. Ez még azelőtt a szörnyű támadás előtt történt. Bár nem valaki más támadta meg. Nem ugrott rá senki, vagy ilyesmi. A teste intézett támadást saját maga ellen. Jasmine születése óta egy bizonyos vérbetegségben szenvedett – sarlósejtes anémiában –, ami szinte az egész testre hatással lehet. A szervekre, az ízületekre, még a látásra is. Sokáig nem igazán okozott problémát Jasmine-nek. Néha fájt valamije, de semmi komoly egészen eddig az évig, amikor is beütött a baj, és a teste lánggra kapott. Legalábbis ő így érezte. A keze és a lábfeje megdagadt, mint a vízzel töltött, műanyag kesztyű, súlyos és feszes lett, mintha bármelyik pillanatban kipukkadhatna. Az izmai mintha fából lettek volna, és úgy érezte, a csontjai szilánkosra törtek, hogy a darabkákból új csontok nőjenek.

Jasmine egy hónapig hiányzott az iskolából. A szekrényét nem nyitották ki, a zárját nem forgatták el.

A szülei furcsán keringtek a kórházi ágya körül, néha együtt, néha külön, mint valami úrlények a tini családi drámáknál is klisésebb filmekből. Az apukája és az

anyukája hűvösségét csak az egyetlen és egyedülálló TJ-nek sikerült enyhítenie, aki olykor felbukkant, elsütött pár viccet, oldotta a hangulatot, majd otthagytott pár üres chip-ses zacskót Jasmine ágya mellett, amikhez még hozzájött az a harminc darab, amiket a lány szekrényébe csúsztatott be. Barátságjelző zacsikként.

Jasmine előző nap végre visszatért a Latimer Általános Iskolába. Olyan osztálytársak bombázták kérdésekkel, akik a betegsége előtt alig szóltak hozzá – olyanok, akik furcsán néztek rá, amiért ilyen közel áll TJ-hez, mondván „a fiúk és a lányok nem lehetnek barátok”. Jasmine-nek (és a tanulást segítő tanácsadójának, Ms. Lane-nek) viszont mindenekelőtt ki kellett találnia, hogyan fog felzárkózni a tananyaggal. Ezt ugyanis nem tehetette meg, amikor bent feküdt a kórházban, mert alig tudott mozogni. Még az is fájdalmat okozott neki, ha megfogott egy tollat, vagy lapozott. És pontosan ebből tudta, hogy ő nem fika. Nem lehet az. Ahhoz nem elég ruganyos.

– Talán csak a *fiúk* fikák. Folyton úgy tesztek, mintha kősziklák lennétek, pedig csak poros, vizes pacák vagytok – viccelődött Jasmine.

Épp átkeltek az úton a lámpánál, a zebra hídként húzódtott alattuk. Átvezette őket a kátrányfolyón az iskolától a környékükig. Ráfordultak a Portal Avenue-ra. Ezt az utat már több százszor megtették, azonban TJ-nek az elmúlt egy hónapban mindig egyedül kellett mennie. És bár Jasmine már tegnap is volt iskolában, az anyukája túlságosan aggódott, és nem hagyta, hogy az első napján gyalogoljon. Így hát ez lett az első nap, hogy ismét együtt mehettek haza.

– De én biztos nem – folytatta Jasmine. – Hiszen a fikát letörlik és kifűjják.

– Oké, akkor ha nem vagy fika, mi vagy? – kérdezte TJ.

Jasmine vállat vont.

– Ööö... Lány? Én én vagyok.

– Ugyan már, Jasmine! Légy kicsit kreatívabb! – TJ széttárta a karját. Az egész testével beszélt, mint valami régi, utcai szélhámos, aki próbálja meggyőzni az embereket, hogy nagyon jó áron kínálja a lopott holmit. – Ha nem vagy fika, de valami másnak lenned *kell*, akkor mi lennél?

Jasmine elgondolkodott ezen, miközben balra fordultak a Marston Streetre. Az itteni házak az anyukája szerint már jó ideje álltak. *Régi környék*, mondogatta, valahányszor újabb, látszólag szebb utcákon hajtottak végig, ahol minden ház egyforma volt, mint egy otthonokból álló, egyenpalástba bújt, egy irányba néző, egy hangnemben egy dallamot fújó kórus – ami minden biztonnyal egy borzasztóan unalmas dalt énekel. A Marston Streeten azonban mindenből akadt egy kicsi, kezdve a kis téglaházaktól egészen az elegáns vinyl burkolatúakig. A kiugró ablakfülkéktől a gyarmati időket idéző stílusig. Az egyemeletesektől a háromemeletesekig. Itt-ott egy-egy kerítéssel, kapuval. Fúvel. Kavicssal. Aszfalttal. Kövezettel. Minden olyan régi volt, hogy látszott, már laknak bennük egy ideje. Már kipróbálták őket. Melegséget sugároztak, és már használta őket egy-két generáció. Vagy akár három.

– Nem is tudom – mondta végül Jasmine. – Miről is beszélt ma Mr. Fantana? Amiről képet is mutatott. Az elég fikaszzerű volt.

– Arra az ocsmány, meztelencsigaszzerű dologra gondolsz? Mit is mondott rá... medvelény?

– Igen... – kezdte Jasmine, aztán elhallgatott. – De tisztázzuk! Először is, nem vagyok csúnya. Csak hogy egyértelmű legyen. De igen, az vagyok. Egy medveállatka – bólintott Jasmine.

– Ja, medveállatka – rötyögött TJ. – Annak az izének vagy nyolc lába volt, és hosszú karmai, mint az anyámnak.

És az a furcsa száj... mint az anyámé... – TJ csücsörített, majd visszahúzta a száját, majd ismét csücsörített, és ismét visszahúzta, mintha egy óriási rágót rágna. – Szuper ijesztő lenne, mint amilyen az anyám, ha nem lenne olyan aprócska, ami az anyámról nyilván *nem* mondható el. Egyáltalán nem.

– Ms. Macy sosem volt ijesztő.

– Nem is rá gondolok. Ő az új anyám. Az *anyám anyámat* meg nem ismerem annyira.

– Oké... értem.

Jasmine próbálta rendezni a fejében az anyákat. Egy újabb egyenlet egy újabb láthatatlan táblán.

– De *az* az anyám... – TJ nem fejezte be a gondolatot, helyette megborzongott, mintha valami végigsöpört volna a testén. De csak egy pillanatra. Talán egy rossz emlék. – Na mindegy, miért akarsz *az* az izé lenni? A medveállatka, vagy micsoda. Azt még csak nem is látni. A fika legálább *látható*.

– Azért, amit Mr. Fantana mondott róla. A tudósok tanulmányozták a medveállatkát, és rájöttek, hogy talán a legszívósabb élőlény a világon. Sőt, talán az univerzumban. Azt mondta, a legforróbb hőséget is túléli. És a legfagyosabb hideget. És a legdurvább légnyomásokat. Hiszen az űrbe is kilőtték – az ŰRBE –, ahonnan egyszerűen vissza kúszott-mászott, mintha mi sem történt volna. Ez tisztára én vagyok. Sértetlen körmökkel.

Jasmine rálehel az ujjaira, és úgy tett, mintha kifényesítené a lilára festett végeit.

– Ja. Ha hiszel benne...

– Nos, ha elhiszük, hogy Isten porból teremtett minket, amit én abszolút elhiszek, mert te vagy a legporosabb ember, akit ismerek, akkor Mr. Fantana állításait is elhiszem a medveállatkáról. Hiszen valószínűleg mindennap rájuk lépünk, és még csak nem is tudunk róla.

TJ erre a földre meredt, mint aki hirtelen azon tűnődik, mik élhetnek a beton repedéseiben. Megvakarta a karját, mintha attól tartana, hogy a medveállatkák ott másznak száraz bőre redői között – de persze ezt nem tudhatja biztosra, mert nem látja őket. Jasmine figyelte, ahogy izeg-mozog. Há. Még sosem látta idegesnek. TJ nem riadt vissza a fikától, kutyakakitól, a bogárevéstől vagy bármi ilyesmitől, de talán csak azért, mert azokat láthatta. Összenyomhatta, elkenhette, eltüntethette őket. De most mintha kiborította volna egy olyan dolog, amit nem lehet sem összenyomni, sem elkenni, és ami már így is láthatatlanul él körülötte, sőt, talán rajta. Egy olyan dolog, ami el- len semmit sem tehet.

Elértek TJ-ék házához. Itt nem volt sem kapu, sem kerítés, csak egy zsebkendőnyi száraz fű. A kis faházat pedig mintha gépek nélkül építették volna, semmi buldózer meg ilyesmi. Csakis emberi kéz, szeretet, kalapácsok, szögek és még több szeretet. A szúnyoghálós külső ajtó már évek óta lyukas volt. TJ lába lyukasztotta ki. Állítása szerint a lába néha megőrül, és rugdosni, toporzékolni, futkosni kezd, de ezért nem szabad őt hibáztatni. Jasmine ilyenkor mindig nevetett, mert a viccei mindig viccesek voltak, még ha tudta is, hogy ezek valójában szinte sosem viccek.

Leültek a lépcsőre a ház elé. Válluk összeért. Tovább beszélgettek a medveállatkáról és a fikáról, és végül abban maradtak, hogy akár lehetnek mindkettő is egyszerre.

– Medveállatka-fika? – vetette fel Jasmine, miközben bekötötte a cipőfűzőjét.

TJ némi módosítást javasolt.

– Mit szólna a... medve-fikaállatkához?

– Á, medve-fikaállatka – felelte Jasmine vidáman. Bólintott. – Tetszik.

Ekkor kinyílt mögöttük az ajtó. A szúnyogháló csikorgása feltűnően hasonlított TJ hangjára.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Jól hallottam, hogy van itt valaki.

TJ (nem annyira) új anyukája állt mögöttük. Ms. Macy, aki már hat éve volt az anyukája. A munkahelyi egyenruháját viselte: tengerészkek nadrágot és tengerészkek inget névtáblával. Az összképet elnyűtt, rózsaszín, plüsspapucs borította fel. Lehajolt, és pusztit nyomott Jasmine és TJ feje búbjára. Napjának maradéka a kemény munka glóriájaként lebegett körülöttük.

– Milyen volt az iskola?

– Jó – felelte TJ vigyorogva, szipogva és vakarózva.

– Egész jó – erősítette meg Jasmine.

– Ezt szeretem hallani – mondta Ms. Macy. Tudták, mi lesz a következő kérdése. – És... mit tanultatok ma?

Bár Ms. Macy mindennap feltette ezt a kérdést – *ugyanazt* a kérdést –, a hangjában továbbra is lelkes érdeklődés csengett.

Jasmine TJ-re nézett, aki visszanézett rá. Bal orrlyukában új fika ült. Mintha a semmiből bukkant volna elő, ahogy az a fikákkal lenni szokott. Letörölte a kézfejével, mire mindketten felkacagtak. Hangjuk a vasárnapi kórus harangszavaként szállt.

– Semmit.